

NUMERO 0

NOVEMBRE DE 1996

CAMÍ *la revista* NOU

0,0 pessetes

EDITORIAL

Tot va començar quan un grup d'amics, entre conversa i conversa, comentarem la idea de fer un mitjà de comunicació jove i plural. Aquella idea o, millor dit, aquell oportú i encertat comentari va anar prenent força a poc a poc entre tots nosaltres. Ara, tots els que aquell dia vam rumiar treure una revista sense més ajuda que les nostres ganes i el suport de tots els joves que integren la casa de joventut "Quelcom" de Benicàssim, recordem amb una alegria i satisfacció grans aquell moment. Hem aconseguit que **CAMÍ NOU** siga una realitat en la qual tu pots expressar-te lliurement. Nosaltres i la casa de joventut et donem l'oportunitat.

Hem d'agrair des d'ací les ajudes diverses i col.laboracions que hem rebut, sense les quals ens haguera estat impossible realitzar i enllestir la nostra (i vostra, a partir d'ara) revista. Donem les gràcies especialment a:

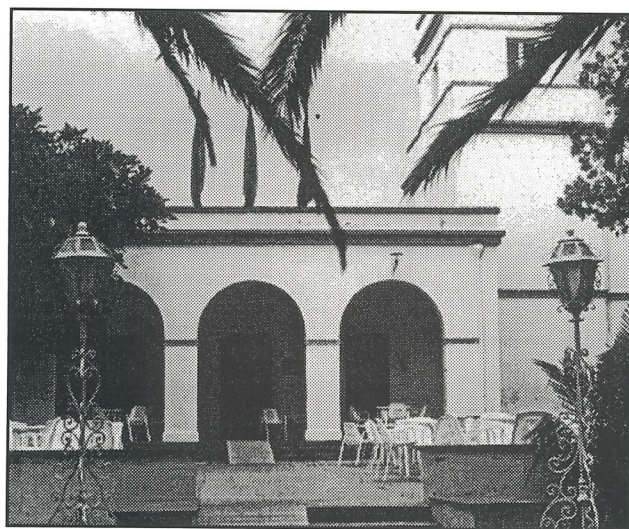
Paco Micó, César Prestel, Sonia Alonso, Alberto Martín, Maica Ballesteros, i un llarg etcètera.

Finalment, dir que el contingut dels articles publicats és responsabilitat exclusiva i solament de la persona que el signa. Ara ja, vos convidem a passar pàgina. Esperem que aquesta revista vos agrade i vos recordem que estem oberts, en una propera publicació, possiblement al gener, a qualsevol suggerència o crítica que vulgueu realitzar. Qui vullga participar-hi i col.laborar, o simplement expressar la seua opinió sobre qualsevol tema, preferentment relacionat amb el nostre poble que es dirigeixca a qualsevol membre del Consell de Redacció de la Revista, o que envie els seus escrits al Casal Jove (Carrer Bayer, 19).

LA GENT JOVE NO CONEIX ELS AVANTATGES DELS ALBERGS

A tots ens ha succeït alguna vegada. Just en el pitjor moment, quan està a punt d'arribar l'autobús, un senyor estrofolari s'apropa amb desig evident de preguntar alguna cosa. Porta escrita la desorientació en la mirada, i porta una motxilla tan gran que t'enrecordes del caragol amb la seva casa a l'esquena. En un folklòric "espanglis" ens formula finalment la seva pregunta: Per on es va a l'alberg juvenil, per favor?

Pot ser que ara la desorientació siga nostra. Un alberg juvenil? Ací, a Benicàssim? I això, què és? El "guiri" et mira sorprès infinitament i t'explica, com pot, que l'*Alberg Argentina*, segons el seu llibret, està davant de l'escola de vela, en l'Avinguda Ferrandis Salvador. Tu el deixes seguir, perquè de totes maneres acabes de perdre l'autobús,

i el següent triga mitja horeta en passar. I així t'assabentes que els albergos juvenils són una espècie d'hotels, molt còmodes i ben equipats, especialment econòmics per a joves. Diu que hi ha albergos per tot el món, des de les grans ciutats fins als paratges naturals més llunyans, i que en tots ells -el condemnat deu haver recorregut mig món- s'ha trobat gent jove i marxosa.

Sembla que a Espanya hi ha quasi dos-cents albergos, i que el preu que cobren és "de riure". El seu llibret indica, a més a més, les instal·lacions que té l'alberg de Benicàssim: piscina, pistes d'esport, sala de televisió, servei de menjador... i tot, diu, per menys de dues mil peles, amb pensió completa!

Comences a interessar-te quan descobreixes que el

senyor no està tan sonat com pensaves. I què s'ha de fer per utilitzar els albergos? El teu amic t'ensenya un carnet d'alberguista. A l'*Alberg Argentina* o a l'IVAJ, t'explica, poden fer-te'l per cinc-cents peles. Et serveix per tot l'any i amb ell pots viatjar fent amics arreu del món. Amb les ganes que tenies de conèixer quin aspecte té l'Univers més enllà de Morella. I no tens l'excusa de les peles. Definitivament, aquest estranger t'ha caigut bé. Tan bé que, en lloc d'indicar-li el camí, l'acompanyes fins a la porta de l'alberg. Total, s'acaba d'escapar una altra vegada l'autobús. I a més a més, et pots fer el famós carnet. Quin estiu et que t'espera...

César Prestel

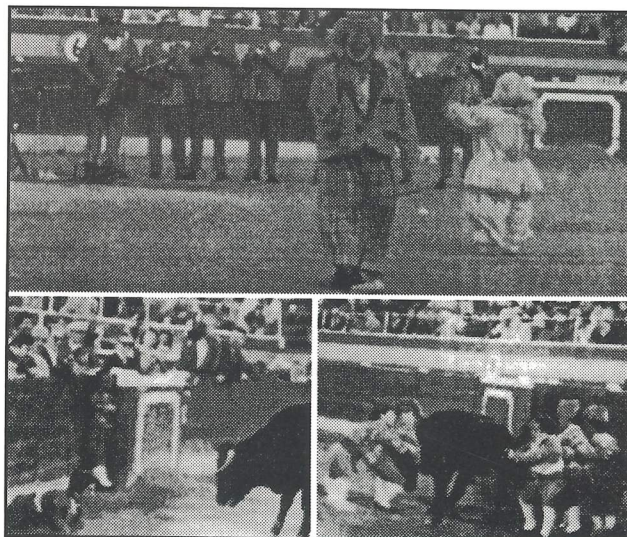
LES FESTES

Les festes de setembre han estat caracteritzades per la seva poca qualitat i per una gran desorganització en alguns actes.

Tots sabem que no hi ha un gran presupost per a festes, però que Carmen Flores i Toronto siguen els actes "estrella" de les festes, diu molt poc en favor de la comissió. I és que ni els bous han tingut un èxit complet. A causa de la pluja va haver d'ajornar-se el concurs de ramaderies i un dia la prova es va retrassar un hora per culpa d'un accident. Ni tan sols l'espectacle masclista de fer bous "sólo para ellas" (com si les dones no

pugueren eixir a torejar quan elles vullguen) va tenir l'èxit esperat. Els regals se'ls van repartir entre dos o tres i l'únic que van fer les becerres va ser agarrar el president de la comissió.

La qualitat de les orquestes ha deixat molt que desitjar. Més d'un grup possava el disquet al teclat i tocava en play back. Altres, van haver de baixar el volum a les dos del matí perquè el soroll molestava els veïns (en festes). El dia del ball de gala no va haver cap acte alternatiu, quan durant tota la setmana havia hagut ball al parador i al recinte firal. Així, qui no volia pagar 1000

pessetes, s'havia d'esperear tres del matí per anar a les vaques enfundades. Fins i tot van haver d'incloure actes del teatre municipal per omplir un poc les pàgines

del programa de festes. Açò demostra, juntament amb la "gran traca final" que les festes no han sigut molt explosives que diguem.

El gat

PENSAMENTS PROFUNDS

Ahir mateix vaig començar a reflexionar sobre Marx. En resum, tant ell com tants altres filòsofs s'han dedicat a filosofar sobre com la humanitat pot ser feliç. Allò que anomenem a voltes "arreglar el món". Els problemes del món són, obviament, moltíssims, però segurament els més greus ens els ocasionen les màquines, o nosaltres mateixos en tant les hem creat. Per exemple, des de les màquines de guerra, avions, vaixells, míssils... fins el nostre utilitari, o inclús l'ordinador amb el que escrig ara mateix. Per què collons ens complicare'm tant la vida simplement per escriure?

En resum, són esclaus de les màquines. El rellotge que ens desperta tots els, quasi tots els matins, el cotxe, les màquines de qualsevol industria,... L'activitat de l'home al igual que la de la resta del gènere animal, ha estat guanyar-se el subistent, i al voltant d'açò gira tot. Des de la primera pedra que es va treballar, fins la repetida frase "els nostres

soldats arribaran fins on arriben els nostres interesos", tan feliçment pronunciada pel president de torn de "Can tio Sam". En un article anomenat "l'era chippy", es reflexionava que en un moment de l'evolució, les màquines serien tant perfectes i autònomes que s'ocuparien de tot el treball de l'home. No és una versió més de la rebel·lió dels Terminator, o tants altres maquiavèlics robots, sinó tot el contrari, "l'esclavitud de les màquines" quan els xips, ho fagen tot, tot, tot... i el concepte de treball desaparega, i l'afany de superar-se, la competència, ... potser amb ells també la imaginació, el plaer per tantes coses, ... Què farem, què faran aleshores? Després de que la idea d'holocaust nuclear està quasi esvaïda, pareix un bon tema de reflexió.

Floren. Mayo

¿UNIVERSIDAD?

¿Dónde están esos ideales que venían a la comunidad estudiantil y que se defendían a capa y espada?

¿Dónde está la fuerza de movilización que nos hacía salir a la calle a exigir la libertad de los derechos de la sociedad en general? ¿No es justamente gracias a esa sociedad por la cual nosotros podemos estudiar? ¿Dónde está la solidaridad?

¿A dónde vamos a llegar? cuantas preguntas y ninguna respuesta. ¿Cuál es el problema? ¿Dónde está la solución? ¿Quizás es que hoy en día cualquiera puede acceder a la Universidad? ¿Es así como se pierde toda la motivación de lucha?

La respuesta quizás esté en el pasotismo y en la tolerancia. La respuesta está en la Juventud que todavía come de la mano de mamá y cuando llega a casa tiene el filete o la lechuguita en el plato. Demasiada facilidad, ¿no creéis?

La respuesta está en la cantina donde se mueve un gran

ambiente lorquiano o no será guñotiano, la respuesta te la darán en forma de pregunta: ¿dónde vas los fines de semana? Yo a Canguro, ¿Y tú? ... Como veis , es imposible.

Nos cobran dinero en el autobús y nos movilizamos haciendo marchas hasta la Consellería de Cultura, nos recortan los presupuestos en educación y nos manifestamos por las calles de Castellón. Tienen secuestrado a José Antonio Ortega Lara y nos solidarizamos con los funcionarios de prisiones para hacer más fuerza y dar más voz, asesinan a personas inocentes y nosotros gritamos ¡Basta ya!

Vamos a la calle y desenterremos el fantasma de la solidaridad. Vamos a unirnos y a hacer fuerza. Vamos a apoyar al pueblo, a la sociedad.

Ignacio Dolado Biurrun

PSICOSI

No tinc ni idea de psicologia, ni molt menys de psiquiatria. Per tant, realment no sé si psicosi pot ser un terme correcte per a denominar els dos casos que esmentaré a continuació. La veritat sigue dita, de totes maneres ere l'única paraula que em venia al cap quan pensava en ells.

Del primer vaig tindre coneixement visionant un programa nocturn. Un dels poquets en els que val la pena perdre temps de son.

El cas és que CANAL 9 ("la nostra") havia eixit al pas de una acusació feta per A.C.P.V. Aquesta associació havia fet un estudi que reflexava que només un 38% de la programació del canal autonòmic, era en valencià.

CANAL 9 es defensava afirmant que el percentatge era d'un 52%. Per què aquesta diferència tan substancial? Fàcil, A.C.P.V. en el seu estudi minutejava fins l'última paraula que es deia en valencià. En canvi, la televisió valenciana considerava que el fet que un presentador parlara en valencià o que el títol del programa fóra en valencià feia que tot el temps d'eixe programa contabilitzara com a temps d'ús del valencià. Açò, a banda que tota la resta de convidats que intervingueren en el programa empraren el castellà per a expressar-se.

El cas més curiós (per tal d'anomenar-lo d'alguna manera) és el del PENTHOUSE, programa popularíssim de les nits del dissabte. El temps de durada d'aquest espai contabilitza també com a temps d'ús del valencià!. Suposadament, es considera que els protagonistes gemeguen en valencià, perquè aquest és l'únic so (a banda de la música de fons)

que se sent en tota l'emissió d'un capítol.

El següent cas té encara molt més atractiu que el primer. Aquest va de còmics.

Llegint un periòdic, diguem-ne d'ací, em va cridar l'atenció un article. En ell s'informava que el president de Les Corts Valencianes, havia encomanat un còmic que explicara la història de la "Comunitat Valenciana", per a repartir entre el jove que visite Les Corts.

Aquest començava amb la reconquesta duta a terme per JAUME I i passant per l'ocupació castellana posterior a la Batalla d'Almansa arribava a un futur virtual de la "Comunitat". En aquest futur (any 2025, em sembla recordar) els valencians parlen una barreja d'anglès i castellà, i estan sotmesos per una espècie de robots invasors que llueixen com a símbol una C dins d'un cercle. Sota la ciutat, es troba la resistència que manté la senyera, la llengua i els costums, i que té per un dels seus caps emblemàtics al "yayet Ernest".

Si a tota aquesta història de marciàns, li afegim que està escrita amb les normes de l'acadèmia privada de Casp, tenim una cosa que autènticament fa por.

Aquests dos casos reflecteixen la poca capacitat dels nostres governants en temes culturals, especialment en l'àmbit idiomàtic. A més ens duu a reflexionar sobre quin futur té un poble que es deixa guiar per gent com aquesta.

Daniel Rovira

CERVENA, NENES I R'N'R

Molta gent identifica aquestes tres paraules amb la joventut, una joventut que, com ells mateixos diuen, és rebel i desobedient. Aquestes tres paraules però, no són més que la definició d'una etapa de la nostra vida, d'un temps en que els joves d'avui en dia ens ha tocat viure.

Tots sabem que ser jove no sols significa cervesa, nenes i R'N'R. És quelcom més. Aquestes paraules sols al·ludeixen a la part potser més famosa dels joves. Per això a moltes persones se'ls escapa una metonímia, és a dir, agarrar la part pel tot, en dir que ser jove sols és cervesa, nenes i R'N'R.

Fins ara hem dit que els joves són coneguts en part, però poc coneguts en la seua totalitat.

Quines són les altres vessants del jovent?

La joventut és un canvi radical de mode de vida, de pensament. En primer lloc, baixem els nostres pares d'eixe pedestal on han estat posats durant tota la nostra infància. Comencen així les primeres discussions. En segon lloc, canvi de vida. I com a principal culpable de tot açò, l'institut. Cares noves, amistats, enemistats, amors, desamors.. tot reunit en un edifici que és més que un simple centre d'ensenyament. En tercer lloc d'eixe canvi de vida, aplega, a alguns amb més retard que a altres, l'ús de la raó. El pensar per tu mateix, fer els teus judicis de valor. Per tant, treure les teues

conclusions pròpies. I en quart lloc, l'incorporació per part de molts joves al mercat laboral. Açò ens fa ser més responsables dels nostres fets i deixar de banda la broma. Comencem així, en definitiva, a aprendre a ser adults. Tot açò demostra que ser jove no és sols cervesa, nenes i R'N'R com diuen a la seva cançó Els Pets. Ser jove és un privilegi que hem de cuidar com si fóra la pedra més preciosa de la Terra. És una etapa pont entre la infància i l'època adulta en què la pròpia vida ens fa la següent pregunta: T'atreveixes a ser adult?

Eduard Soliva

"UN POC DE NACIONALISME"

Fa uns mesos, quan en el món del futbol es va conèixer la notícia del fitxatge per part de l'Athlètic del jugador basc-francès Lizarazu, la gent més carent d'estudis i també aquella gent que, encara que els posseeixen, no fan un ús lògic dels seus coneixements, varen clamar: Què fan aquests bascs fitxant francesos?. Aquest és un bon exemple del coneixement "popular" sobre les diferents nacionalitats sense estat que estan disseminades i repartides al llarg del territori europeu.

Molta gent, ja sigui per falta d'informació o bé perquè no vullga comprendre-ho o acceptar-ho, no pensa en un mapa europeu diferent al que han vist sempre i rebutgen qualsevol variació política que es podria produir dins del escenari polític de qualsevol estat europeu o fins i tot d'altre continent. Així doncs, els sensibilitzats per aquesta matèria ens trobem sovint amb expressions com: "Aquests txetxens sempre han estat russos i ara no volen ser-ho", "Els Iugoslaus s'han tornat bojós, tot i lo be que estaven junts" i d'altres afirmacions que semblen ridícules si ho pensem lògicament. Durant molt de temps les diferents nacionalitats europees han forjat la seva identitat i fins i tot sense adonar-se'n han establert la seva realitat, han marcat la seva identitat. Uns amb més sort que d'altres, marcats per l'evolució política i/o econòmica, han creat el seu propi país mentre que molts altres esperen fer-ho des de fa segles. En totes aquestes "nacions sense estat" europees existeix l'element de la "nació dominant", més o menys repressiva, que tendeix a ésser l'esglai fonamental per l'autodeterminació dels pobles i que de vegades va unit a la pròpia nacionalitat. Per aconseguir el rebuig de la pròpia realitat de l'individu les nacions repressores actuals poden utilitzar diferents mesures que malauradament són desesperants. El cas de l'estat francès és exercir una política de desencant, ignorant a les diferents nacions sense estat que formen l'actual territori gal (Bretanya, Perpinyà, País Basc-francès, Còrsica, etc.), no deixant que es divulgue ni es fomenti l'ús de la llengua autòctona d'una manera culta i acadèmica i fins i tot no divulgant les notícies que puguin ésser "subversives". Un altre cas ve de l'antic dit "divites el imperas", com és l'actitud dels anglesos en l'Ulster. La població de la zona es veu confosa pels mitjans de comunicació estatals que acusen a grups de tendència revolucionària d'ésser subversius al poder imperant, es vol reduir la lluita de l'Exèrcit Republicà a ximple terrorisme barat i no acceptant la lluita oberta del sector catòlic de la població, veritable poblador de l'Ulster, contra l'imperialisme anglès. Y per últim tenim el cas de populisme pur i dur que està efectuant Rússia contra el virtual Estat de Txetxènia, utilitzant la vella frase de "que roïns són els txetxens que no volen acceptar la pau rusa", s'està bombardejant indiscriminadament a una població que va decidir no formar part de la teranyina russa (com altres que ja són

independents: Azerbatjan, Ucraïna, Bielo-rússia, etc.. Tindrà a veure alguna cosa la riquesa mineral de la terra txetxena?).

Possiblement l'estat que més actua com a "compendium" de les diferents postures anti-separatistes és l'estat espanyol,

marcat per una dreta profundament nacionalista (espanyola, és clar) i desamparats per una "esquerra" que no contempla en cap moment el dret d'autodeterminació, que ha acceptat una bandera imposada pels generals i que fa reverències a un senyor que es anomena "cap de l'estat" (i a més és Borbó) així els gallegos, bascos i catalans es veuen lligats a una Constitució que regeix fins i tot la seua llengua. La norma "divites et imperas" s'ha fet patent en l'intent continuat de divisió entre catalans i valencians per la por de veure uns Països Catalans (o Valencians, tant se val el nom) units i forts que qüestionen la seva pertinença a l'estat espanyol. Per fer possible tant "cristiana causa" la dreta espanyola ha arrelat amb força a la ciutat de València, s'ha tret de la mànega una "llengua valenciana" que està fora de tota coherència científica rebutjant la llengua catalana que es la que tots parlem (fins que s'edite el diccionari Español - Andaluz / Andaluz - Español). La solució en l'affaire o millor dit "el problema catalán" és molt evident, només han d'estimular el nostre auto-odi fent-nos creure el que no som i no ensenyant-nos la veritable realitat.

Per tot el que he dit, i no vull semblar profètic, els veritables independentistes de tota Europa, que volem l'alliberació de les nostres respectives "nacionalitats sense estat", hem de permanèixer units i suportar-nos uns als altres per fer una "Europa de les nacions" que respecte totes les cultures i totes les realitats.

Xènius

ECOLOGIA

Amb aquest missatge curt d'advertència, un més dels milers que es llancen en alguns mitjans de difusió, vull donar-vos una "espurna de vida", "encendre els vostres cors" i "inflamar" de dubtes i preocupacions les vostres ments, però sobretot, llevar d'una vegada eixos pegats dels ulls i vore les coses d'una altra manera.

Sóc un jove de 22 anys que viu en un poble de la Costa Mediterrània, envoltat de muntanyes, formoses denominades per la seva història llarga "DESERT DE LES PALMES". Aquestes muntanyes han estat arrassades fins a tres vegades pel nostre "foc" reconfortable i calentet. Les causes vos les podeu imaginar; des d'interessos econòmics fins al nostre benaventurat i insaciable devorador de xulles i botifarres (vulgarment anomenat dominguero). Vaig a deixar de costat els atacs directes i bombardejos indiscriminats cap algú en concret, i vaig a anar al problema general.

Crec que les persones no tenim un concepte molt acertat de la nostra posició en aquest món, a saber:

Fa uns quants anys, els éssers humans conviuen en harmonia amb aquest ecosistema tan gran com és el Planeta Terra. Aquestes gents amb el temps van anar evolucionant a poc a poc, fins a un punt que van oblidar la convivència amb el món que ens envolta i també que es pot evolucionar sense destruir. Avui dia, vivim en una societat en què les persones creem ser els amos del món, de voler controlar la Natura, de poder fer i desfer sense cap problema; estem molt equivocats, ningú pensa o ningú vol pensar tan insignificants com som els éssers humans davant els grans desastres o esdeveniments naturals

que passen cada vegada amb més freqüència:

INCENDIS FORESTALS, TERRATRÈMOLS, HURACANS, CANVIS CLIMÀTICS, PLUJA ÀCIDA... ETC... són esdeveniments que ens superen i desborden dia a dia.

En aquest ecosistema anomenat Planeta Terra som un punt més en aquesta gran cadena, aquest és el gran problema; no hi ha una concienciació de aquest concepte. L'errada és la

BOSCOS) i una infinitat d'abusos.

Per finalitzar, fer-nos una pregunta:

¿QUÈ SIGNIFICA ECOLOGIA?

Segons Haeckel, Ecología prové de les paraules gregues "ECO": oikos, "LOGIA": logos; Oikos significa casa i Logos tractat d'aquesta. Aquest científic entenia Ecologia com l'estudi de les relacions d'un organisme amb el seu medi ambient; per això ecologia no és cosa d'alguns.

Hem de tenir molt clar que no sols vivim en una casa d'una ciutat o un

poble, sinó que també vivim damunt d'un sòl i uns boscos que veiem com són notícia tots els estius perquè són arrassats indiscriminadament pel foc.

Avui dia encara queden

persones que conviuen en harmonia amb el seu voltant sense danyar-lo (simbiòticament), però ¡¡ buagh!! això és el tercer món.

Totes les persones podem fer coses positives sense molt d'esforç, perquè els canvis menuts són poderosos i no existeix el TERCER MÓN, ¡ SOLS N'HI HA UN I ÉS DE TOTS!

Alberto Martín Gil

"EL ÁRBOL ES LA MÚSICA PARA LOS OJOS
ES UNA SONRISA VERDE,
ES LA PIEL BIENOLIENTE DE LA TIERRA,
ES LA CASA DE LAS FAUNAS".

J. ARAUJO

prepotència de l'ésser humà sobre la natura; arran d'aquest problema obtenim les nostres compensacions: INCENDIS FORESTALS, EMISSIONS EXAGERADES DE CO2 A L'ATMOSFERA, RESIDUS NUCLEARS, EXHAURIMENT DE RECURSOS NATURALS FONAMENTALS (AIGUA, SÒL,

FUTBOL LOCAL O PLANTER COMARCAL?

Ara en temps de reflexió me n'adone d'una circumstància que pot ser a algunes persones se'ls pot passar per alt, però, a mi segur que no, quan et lleven la il·lusió del que més t'agrada fer...

Com pot ser que als partits de futbol del C.D. Benicàsim, al qual el subvenciona el poble, que es juga en el poliesportiu del poble, que se suposa que ha d'anar a donar ànims la gent de Benicàssim, siga vist i presenciat per menys d'una vintena de persones (l'encarregat del bar, la parella de civils, president i alguns directius i poca penya més), és un poc més que preocupant.

Jo recorde hui, fa vora deu anys quan anava amb el meu avi al camp de Farja, allò sí que donava calor a l'equip, tot el camp estava envoltat per gent asseguda o dreta, la tribuna sempre desbordava de gent jove i major que no paraven d'escredassar. Iaies i iaies, pares i mares, germans i germanes, amics i amigues que eren parents i coneguts dels propis jugadors benicassuts, famílies senceres que es reunien al camp de futbol per a donar suport als seus familiars, que eren els propis jugadors. L'equip del C.D. Benicàsim estava conjuntat per benicassuts, fruit d'una bona política de pedrera amb gent del poble, amb gent de Benicàssim que, realment és el que importa, fomentant el nostre esport. O siga, això vol dir que fa deu anys, la gent d'ací tenia més afició pel futbol del poble, doncs no, afició tenen la mateixa però, ara no poden anar a donar ànims als seus, per què?, no tenen temps d'anar al camp de futbol? no, temps en tenim tots, el que no tenim hui són eixos amics, familiars o coneguts del poble que juguen en el primer equip del C.D. Benicàsim; actualment els jugadors benicassuts que formen part de les més de divuit fitxes de la plantilla, els podem comptar amb els dits d'una mà, vergonyós, veritat que sí?, com és possible un baixó de gent del poble en l'equip tant gran en deu anys?, els joves no tenen ganes de jugar més a futbol, o és que ara juguen pitjor que abans? pense que la raó d'aquest fet no té res a vore amb els joves d'ací, sinó que, pel contrari estic completament segur que la responsable és la política de l'escola de futbol base de Benicàssim. La directiva d'aquesta escola es preocupa i els dona més importància als resultats que, a que siguen del poble els xiquets dels equips de categories inferiors, hi ha molts directius i entrenadors de fora que no miren si són d'ací o de fora a l'hora de fer-los jugar, fan les alineacions segons les seues convívencies; tot açò porta a la dimissió de molts xiquets per l'impossibilitat de jugar, perquè un foraster li ha furtat el lloc; i encara n'hi ha més, "com a BENICÀSSIM som poca gent (15.000 h.)" "com no n'hi han molts xiquets (més de 700 alumnes l'any 1.994 en l'escola pública Santa Àgueda) el club, a finals dels vuitanta, per desició de la directiva van tindre la nefasta idea de deixar que el "Tekà"

un equipet de Castelló es fussionara al C.D. Benicàsim, portant d'aquesta manera un fum de xiquets de la capital de la província que, immediatament furtarien el lloc a molts xiquets del poble que es morien per jugar (junt amb els xiquets de Castelló també vingueren els seus entrenadors i fent-se càrrec de tots els xiquets van fer

una política d'"enchufe", perjudicant així els interesos de tots els benicassuts que pagàvem l'escola).

Uns anys després, quan molts d'aquell xiquets de Castelló havien "fugit" ja del C.D. Benicàsim, es van trobar en una gran disminució del plater (els "calderos" havien tornat a casa i molts benicassuts s'ho havien hagut de deixar) (havien arribat a tindre tres equips d'una mateixa categoria i equips on tothom ere forasters) i com a solució a aquesta disminució, una altra genial idea, un altre penós, depresiú fussionament amb un altre equip de Castelló, en aquest cas el "Roda" ensorrat en una crisi va anar reviuire al nostre equip. Va passar el mateix com quan es va fussionar el "Tekà", molts jugadors d'ací hagueren d'anar-se'n; totes aquestes dificultats han fet que no arribaren joves del poble al primer equip i com no hi han pràcticament jugadors de BENICÀSSIM al primer equip van a vore'l quatre rates; jo, com he dit abans, anava amb el meu avi a vore als amics, veïns, parents...etc., però ara passe d'anar al camp de futbol del meu poble, on n'hi han més persones de l'equip sisitant que del local, i és comprensible perquè quan vaig a vore un partit, sé quin és el C.D. Benicàsim pels seus colors, no pels seus jugadors, si per una d'aquelles canviara de vestimenta, per a mi, serien indistingible amb qualsevol equip foraster.

La gent de BENICÀSSIM no s'han quedat creuats de braços, sinó que una colla de veïns benicassuts van fundar, fa quasi cinc anys, el C.C.D. Benicense amb la il·lució de tindre un equip amb gent del poble com abans, i més o menys ho han aconseguit, a més d'una pedrera amb excel·lents expectatives cap al futur. Ara bé, aquest C.C.D. Benicense mai haguera hagut de néixer, amb els pocs jugadors del poble del C.D. Benicàsim i els jugadors del C.C.D. Benicense, es podria fer un planter de jugadors benicassuts que, estarien en la categoria que fora però, almenys, s'aprofitaria la gran subvenció que se li dona a l'escola del C.D. Benicàsim i no es perdria en forasters com ara. Està clar que açò és una cosa impossible; de totes formes el C.D. Benicàsim s'ha de reformar radicalment i cal canviar la política forastera. Personalment sempre he estat molt lligat als colors del club però, des de que s'ha implantat aquesta política tan perjudicial he hagut d'allunyar-me'n i com jo s'han distanciat també molta gent. Si açò no canvia...

Strug

ELS ESTUDIANTS DE LA U.J.I., POC INTERESATS PEL FUTUR DEL NACIONALISME POLÍTIC VALENCIÀ.

Poc més de 30 joves estudiants assistiren el passat dia 11 de novembre a la conferència-debat, organitzada per la U.J.I. i que va reunir per una banda al President del Consell Nacional de Unió Valenciana, i per l'altra el dirigent d'U.P.V. (Unitat del Poble Valencià) Enric Morera. L'acte va tindre lloc al Saló d'Actes del Campus de Riu Sec, dins dels actes de celebració del 9 d'octubre.

El debat, moderat pel periodista del diari "Mediterráneo" Vicent Mut, tenia un fil conductor ben clar: El futur del nacionalisme polític valencià. Tots dos polítics ensenyaren la falta de consciència nacionalista dels valencians i conseqüentment la poca força política que tenen els partits nacionalistes valencians dins del marc parlamentari estatal.

La presència d'aquests dos polítics respònd al cert agrupament que s'ha suscitat dins l'esfera política valenciana entre els seus partits

fer una força política valenciana que defenga els nostres interessos al parlament espanyol.

El debat pràcticament no va existir, només al tractar els temes que d'alguna manera allunyen a totes dos forces polítiques, és a dir, el tema de la bandera i la llengua. Posicions que sols per part d'U.P.V. es va notar un agrupament, com és l'acceptació de la bandera amb la franja blava. No així va fer U.V. que no ha fet cap esforç per agrupar unes posicions que fins fa un temps pareixien irreconciliables. Hector Villalba, es va excusar amb l'Estatut d'Autonomia per no fer cap concessió en els assumptes de la llengua, denominació territorial i bandera. Amb la qual cosa més bé pareix una imposició per part d'U.V. a U.P.V. que un agrupament mutu.

Però apart d'aquest agrupament d'U.P.V. al blaverisme, des de les

Universitat Politècnica de València en la que diu que sols el 40% dels valencians parlen valencià habitualment. Toc d'alarma també en la gestió de Radiotelevisió Valenciana, ja que els dos dirigents coincidiren en demanar la total emissió dels programes en valencià, així com la no privatització de l'ens públic autonòmic.

Per últim es va tractar el tema de l'arc mediterrani que a causa de l'autopista A-7, que és de peatge, dificulta la seua execució.

Cal dir, per acabar, que els estudiants de Castelló no es prengueren seriosament les conferències organitzades amb motiu del 9 d'octubre. Aquesta també fou un exemple de que estem, com vulgarment es diu, en el país del "tant se me'n fot".

Eduard Soliva

U.V. i U.P.V., amb el pretext de

dues parts ens donà un toc d'alarma al donar la escalofriant dada de la

PER FI L'AUTOBÚS UNIVERSITARI!!!

Benicàssim contarà amb una nova línia d'autobusos que comunicarà la nostra població amb els distints campus de la U.J.I. (Universitat Jaume I).

Açò a estat possible gràcies al gran nombre d'estudiants benicassuts que hi han matriculats en aquest centre, i que gira al voltant de 300 (el que equival practicamente a un regidor) i que s'han de desplaçar diàriament per a assistir a classe.

Normalment, aquest estudiants han d'utilitzar com a mínim dos "mitjans de transport" públic. Per una part el ferrocarril, que quasi sempre arriba amb retard, o bé la llauna de sardines, que a més de fer dotze kilòmetres en tres quarts d'hora, deixa a aquests a pràcticament dos kilòmetres de la parada de l'autobús que els ha de dur definitivament als seus respectius campus, el qual ha deixat de ser gratuït per a continuar amb els mateixos problemes de masificació.

A la redacció d'aquesta informació, encara que no s'havia ficat en marxa la nova línia, la revista CAMÍ NOU disposava d'un horari provisional, a més de certa informació sobre el recorregut que aquest nou mitjà de transport té previst realitzar, però tot amb la possibilitat de que es produeixquen algunes transformacions.

El recorregut previst tenia el seu inici a l'Avinguda de Mohino per a després baixar fins al final del nou passeig marítim i fer el recorregut normal de l'autobús Castelló-

BENICÀSSIM, constituint-se el casc urbà del poble com la penúltima parada abans d'entrar a les urbanitzacions de "La Parreta". Per tant, les parades coincidiran pràcticament amb les de l'autobus que ens comunica amb Castelló, amb excepció de les del Voramar i la que precedeix a aquesta.

Malauradament, la continuïtat d'aquest mitjà de transport depén exclusivament de la utilització que nosaltres els estudiants fem d'ell, ja que tindrà un caràcter provisional fins al desembre, és a dir, que si és prou utilitzat, aquest continuarà normalment, però si succeix el contrari desapareixerà amb tota seguretat. Així que UTILITZEU-LO, i els que feu servir el vostre utilitari eixireu també guanyant, ja que a més de reduir els riscos d'accidents us estalviareu els diners d'una gasolina que no deixa de pujar.

Horari provisional:

Eixida-arribada (de la primera a la última parada)

BENICÀSSIM-U.J.I.

(7'00h.-8'00h. / 14'15h.-15'15h. / 16'15h.-17'00h.)

U.J.I.-BENICÀSSIM

(13'15h.-14'15h. / 15'15h.-16'15h. / 22'15-23'15)

Juan Carlos Ocaña

"JA ESTÀ ACÍ"

Com tot setembre, el futbol arriba a quasi tots els racons del País Valencià, i a Benicassi arribà també. Primerament, de les mans del C.D. Benicásim, que després de perdre la categoria la darrera temporada, torna aquest any a militar a la Primera Regional. Una categoria de gran nivell amb equips de la rellevància del propi Benicásim, Sant Jordi, Sant Pere, Vila-famés, etc..

El C.D. Benicásim ha format un gran conjunt on, a més dels jugadors que ja militaven l'any passat, hi han hagut unes noves incorporacions molt importants, com les dels jugadors locals Fermín i Rubén, o les de Lalo, Altava i Raúl, i açò, sense oblidar la cantera, amb les incorporacions provinents de l'equip de Segona Regional, com han estat les de Israel, Eduardo, Fran, Sergio...

Tots plegats amb esforç, treball i ganes de fer les coses ben fetes, sense cap dubte estaran al final de la temporada lluitant per l'ascens de categoria.

Per una altra part, hi ha que destacar també l'equip de Segona Regional, format íntegrament per jugadors joves, i que al igual que el primer equip, amb ganes, treball i eixe

mínim, donaran molt que parlar.

Però tot açò, no seria possible sense el treball desinteressat del President, Miguel Pons, i tota la junta directiva, que estan fent el que poden, per dur el club el més alt possible.

Pel que fa a l'altra entitat esportiva del poble, la A.C.D. Benicense, per aquesta temporada, ha format un primer equip molt compacte que combina la veterania amb la joventud, el que farà d'aquest, un dels equips capdavaners que lluitarà a final de temporada pel liderat de la taula classificatoria. El Benicense ha incorporat, a més del nou entrenador Manolo Marqués, a jugadors experimentats com són Laso, provinent del Sant Pere, o Nando, jugador local que després d'estar algun temps fora de la competició oficial, ha tornat amb moltes ganes de fer-ho bé. Aquesta experiència es conjunta amb la resta de jugadors que queden de l'any anterior i alguna altra incorporació.

Faico Eixau

ATLANTA: LAS OLIMPIADAS DE UN PUEBLO.

Atlanta albergó los últimos Juegos Olímpicos de este siglo, que para muchos fue el negocio del siglo. Por ejemplo los organizadores han vendido a 35 dólares los ladrillos empleados en la construcción de los más importantes edificios olímpicos para que, quien lo desease, inmortalizase allí su nombre.

Han sido las primeras olimpiadas financiadas exclusivamente con capital privado, fruto de las aportaciones de algunas de las empresas más importantes del estado de Georgia, como la C.N.N., Coca-Cola, y otras tantas que tienen su sede principal en Atlanta.

Los organizadores presumieron de no dejar nada a la improvisación, pero que se lo pregunten a esas personas que, para realizar las infraestructuras olímpicas, se quedaron sin casa o fueron ubicadas en albergues a las afueras de la ciudad. Ellos ahora si que tienen que

improvisar para poder vivir y encontrar un alojamiento para su familia.

Deportivamente, los juegos fueron un éxito. Económicamente, cuatro o cinco me podrían contestar y organizativamente, un fracaso.

Ahora, después de las olimpiadas, poco queda de las construcciones olímpicas. Así como el puerto olímpico se dismanteló al día siguiente de la clausura, gran parte del estadio olímpico y de los otros recintos deportivos, se destruyeron. ¿Espíritu Olímpico?

Lo que realmente queda de la Atlanta olímpica es el pueblo que, al igual que las olimpiadas concluyen con el Marathon, una de las pruebas más dura y difícil para los atletas (42.195m.), tienen por delante una igual de dura y difícil pero sin kilometraje.

Remi Rull

RACÓ DEL MOTOR

A dos semanas de la celebración de la tercera Edición del Enduro de las Autonomías en Tortosa y una vez finalizados el Campeonato de España y del Mundo de la especialidad, nos disponemos a acercarnos un poco a lo que es este apasionante mundo del motor.

¿Qué es el enduro?

Grosso modo podríamos decir que un enduro es como un rallye pero en la especialidad motociclista, es como un París-Dakar pero reducido, tanto en medios como en kilometraje. Así los pilotos deben recorrer un trayecto anteriormente prefijado, en el cual hay varios controles, tanto horarios como de paso, que tienen la función de verificar tanto el paso correcto de los pilotos como si estos lo hacen dentro del tiempo prefijado por la organización, no pudiendo llegar ni antes ni después de dicha hora, ya que sino penalizaran 60 puntos por cada minuto de margen. Durante el recorrido, los pilotos deberán realizar unas pruebas cronometradas que podrán ser tanto en línea como en circuito, donde los pilotos deberán esforzarse al máximo para recorrerlo en el menor tiempo posible y así arañar unos preciosos segundos a sus rivales, cada segundo es un punto de penalización, como los de las pruebas cronometradas y se declarará vencedor al piloto que menos punto obtenga.

¿Qué se necesita para correr en enduro?

Dinero y apoyo tanto humano como material. Así se necesitará una motocicleta todo terreno, cuyo precio, para esta especialidad, va desde las 600.000 ptas. hasta 1.250.000 ptas.. Si a esto sumamos los gastos de licencia, carburante, recambios, comida, alojamiento, preparación de la misma, etc., necesitaremos alrededor de 2.800.000 ptas. para completar el campeonato. Para conseguir este dinero necesitaremos el apoyo de algunas firmas comerciales que nos pueden patrocinar tanto económicamente como en especie (recambios, vestimenta, carburante...)

Por otra parte también necesitaremos un vehículo para poder desplazarse y desplazar la motocicleta, el cual también se podrá utilizar para dormir.

En cuanto al equipo humano, el piloto necesitará como mínimo tres personas, que serán un mecánico, un conductor, un cronometrador y un relaciones públicas. Pero os preguntareis para qué se necesita este equipo, pues se necesitará un grupo humano que apoye técnicamente al piloto, y como ejemplo podemos poner el recorrido mendio de una prueba endurística que oscila entre 100 y 200 km. con lo cual el piloto necesitará repostar carburante, engrase general, reponer líquidos, comer, etc..

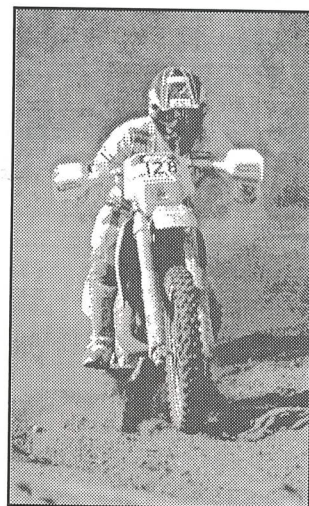
EQUIP DE COMPETICIÓ

Com tots sabem, ací a BENICÀSSIM, desde fa alguns anys, existeix un equip de competició que si bé va escomençar dedicant-se a quasi totes les especialitats motociclistiques, actualment els seus esforços estan dedicats quasi exclusivament a l'especialitat endurística. Per a nosaltres és un orgull contar en aquesta localitat amb un campió territorial, quart classificat al Campionat d'Espanya, així com integrant de l'equip campió de l'Endur de les Autonomies a la categoria junior com és el benicassut Alfonso GUIMERÀ, conegut per PINO. Aquest estimat pilot, a més de lo senyalat anteriorment, també s'està veient les cares amb els pilots més importants de l'especialitat a nivell nacional, aconseguint importants resultats, com la segona posició a la prova del campionat nacional celebrada a BENICÀSSIM, tercer a Marbella, sisé a Granada, nové a Navarres, finalitzan al quart lloc en el còmput global del campionat.

També hem d'estar contents d'haver pogut acollir a la nostra localitat una prova del Campionat d'Espanya d'Endur, i poder

conviure junt a les figures de l'especialitat durant quatre dies. Campions del nivell del "dakarian" Jordi Arcarons, Paul Edmonson, Òscar Gallardo, Joan Roma, Josep Rovira, Josep Lluís Esteuri, així com un llarg etcètera. I a més us dig que, encara que es tracta de les estrelles de l'especialitat, tenen un gran cor i una bona dosi de humilitat.

I tornan a aquest grup d'apassionats per la motocicleta, compost per joves benicassuts amb l'objectiu d'intentar ser campions d'Espanya, hi ha que dir que passen el nom de BENICÀSSIM arreu d'Espanya amb tot l'orgull que açò suposa.

Però per aconseguir-ho han de fer un gran esforç, ja que d'aquesta especialitat no es pot viure, i moltes voltes han de rascar-se la butxaca. Per tant, desde aquestes pàgines demanem un poc de recolçament d'aquest poble i així, junt a la col·laboració de l'Ajuntament de BENICÀSSIM i d'algunes firmes comercials, poder aconseguir el nostre desitjat objectiu.

NOTA:

Fa ja uns dies, llegint el periòdic Mediterráneo, va cridar la meua atenció una notícia sobre la localitat escrita per un "periodista" anomenat Javier Mas. Dabant la meua sorpresa, aquest article estava ple de dades equivocades, així que dia darrere dia vaig seguir llegint, i davant dels continuats errors a la informació escrita per aquest senyor, decidí escriure aquest article, per demanar a qui corresponga una solució. Ja no demane el canvi del informador sinó que per favor demanen a aquest que abans d'escriure sobre algun tema del nostre poble s'informe bé per així no cometre aquests errors tan greus. Demane açò en benefici de BENICÀSSIM, ja que a ningú li agrada llegir una notícia amb errors tan grans.

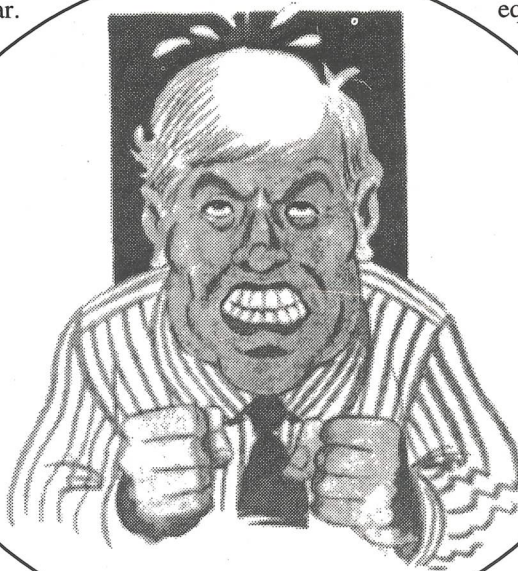
Manolo Marqués

LA PRIMERA VEZ

La primera vez que lo hice estaba muerto de miedo. Nunca me he sentido más solo y asustado que en aquel minuto anterior a mi primera experiencia. Como todo el mundo, había leído a hurtadillas varias revistas ilustradas, y algunos libros sobre el tema, pero sabía de sobra que entre saberse la teoría y practicar las cosas al vivo y al natural había un abismo casi tan grande como el que yo mismo pretendía franquear.

Por eso, cuando después de mucho dudar decidí por fin cruzar el umbral y atreverme a dar ese paso fatal e irreversible que me arrojaría de un modo nada metafórico a una nueva vida, tuve primero que encontrar el valor suficiente para proponérselo a unos amigos. Como es sabido, ciertas ceremonias iniciáticas, como ritos de paso a la madurez que son, han de ser concelebradas y verificadas en grupo, para que la traectoria del aprendizaje individual sea confirmada y proclamada en el seno de la comunidad por el conjunto, mitad solemne, mitad ridículo, del asustado coro de compinches.

Nos pusimos de acuerdo para proyectar minuciosamente cada detalle, desde el inicial esfuerzo de financiación que semejante empresa ineludiblemente precisaba hasta los últimos, mínimos detalles técnicos de la operación. Decidimos confiar a la suerte el espinoso problema de las preferencias. ¿Quién sería el primero en atravesar aquella simbó-

lica puerta, en dejar, en solitario, la cómoda placidez de la adolescencia e internarse en la incierta y desconocida región que quedaba allá, del otro lado?

Nunca he tenido mucha fortuna. Tal vez por eso quiso el acaso inescrutable destino que fuera yo el elegido. Así que, ante la solidaria, espectante y temerosa mirada de mis compañeros, dispuse correctamente mi equipamiento, me aseguré que el aparato adoptaba el ángulo adecuado, y por fin me asomé al abismo de esa abertura vetiginosa, jamás antes imaginaba, reveladora de los secretos incommunicables de que dota el privilegio de una excepcional perspectiva desde arriba. Tentado estuve en el último y decisivo instante de echarme atrás, cuando el miedo y la incertidumbre se solidificaron con pasmosa exactitud en el centro mismo de mi estómago. Entonces supe que sólo podía cerrar los ojos, y asumir en ese momento culminante que aquel paso encerraba la encrucijada y el símbolo inmenso y aterrador de mi vida, y al fin me lancé al vacío con el terror y el asombro del polluelo que por primera vez se arroja al vértigo de un abrazo asesino al remontar el vuelo.

Sólo me resta decir que, desde aquel primer e inolvidable salto nunca he podido dejar el paracaidismo.

César Prestel

GRAY WOLF

En aquella tienda ecológica del centro de Valencia había muchas cosas que te llamaban la atención. Por encima de todos los objetos hechos de papel reciclado y de la variedad de pendientes, pulseras, ceniceros, sillas, lámparas, adornos y aromas naturales, había cuadros de muchos animales diferentes como: ballenas, tiburones, pandas, leones, tigres, ... Para mi, el más bonito era, como los de la tienda le llamaban, "el lobo guapo".

Al pie de la fotografía, en mayúsculas, pone GRAY WOLF (lobo gris). El póster en si es la cara de un lobo aparentemente feliz, con grandes orejas y misteriosos ojos; en el que parece como si el animal estuviese posando a la espera de que le fotografiasen.

Ahora, cada vez que miro el póster, pienso que me gustaría poder ver esa misma expresión, en un lobo o cualquier otro

animal, realmente sin tener que hacerlo de este modo, en una película o similar.

Con todo esto quiero decir que hay muchos animales en peligro de extinción y, aunque ya se haya hecho muchas veces, me gustaría invitaros a intentar evitarlo.

Al igual que los animales, muchos parajes naturales, bosques, montañas, ... también corren peligro. Lo mejor de todo es que sin estar en verano ya se han producido varios incendios.

Se que habrá más animales muertos y, sin poder evitarlo, más incendios. Pero aun así, me pregunto que si cualquier generación que venga detrás de nosotros, va a tener que ver, un animal ya extinguido o una zona del bosque ya quemada así, en un póster.

Maica Ballesteros

POR DE VIURE

Tots ens preguntem alguna vegada a la vida què és la mort o què hi ha darrere. Jo ho he fet en diverses ocasions, però seguisc amb el dubte perquè ningú em pot respondre.

De vegades ho sent prop, però sobretot al costat d'Edwin, que m'ha ensenyat molt. La mort és un personatge misteriós i estrany que exerceix el control sobre les nostres vides. Enfrontar-te a la mort és com enfrontar-te amb un gos guardià. Si deixes vore que tens por s'apodera de tu, en canvi, si li plantes cara fins i tot pot acabar perdonant-te.

A Edwin li feia por parlar-ne. Supose que fins que no arribes a tindre la suficient maduresa no et plantejes les coses tan seriosament. Amb setze anys mal viscuts no li preocupava molt com podia acabar la seua història, bé, en realitat sí. Però per res del món haguera pogut imaginar-me aquest final tan tràgic que ell mateix havia preparat per a l'ocasió. Potser necessitava ajuda i no li la vaig saber oferir. O segurament volia passar per això tot sol, sense més company que la de la seua trista ombra. De totes maneres jo estava sempre del seu costat, ell ho sabia. Ni tan sols ell mateix es respectava i ho va pagar car. I milers de converses que no servien per a res.

-Escolta'm, per favor, no tires per la borda tot allò de bo que hi ha en tu, recapacita; si tu mateix no et cuides, ningú ho farà per tu. És que no tens por de morir?

-No, tinc por de viure.

Aquestes paraules van penetrar profundament en mí perquè comprenia perfectament allò que ell volia dir:

No esperes res de ningú en aquesta vida; aconsegueix per tu mateix allò que de veritat vols. Era el més assenyat, sincer i intel·ligent que havia sentit mai. I encara hui seguisc pensant en eixes paraules que van ser les últimes que em dedicà.

Va ser després d'això quan em vaig

adonar que Edwin s'estava deixant portar per la mort; no va ser res casual, sinó alguna cosa que ell buscà desesperadament.

I ho va aconseguir.

Igual que aconseguiria qualsevol cosa que es proposara. Perquè ell sempre em deia que quan algú vol quelcom de veritat, ha de lluitar per allò fins a la mort.

Mai millor dit.

Sa mare, la pobra, estava continuament queixant-se que Edwin sempre deia:

-A mí ningú em va preguntar si volia nèixer.

I sovint en parlaven:

-Però és llei de vida, Edwin. Si tots pensarem així...

A més, dis-me, què estem fent malament al teu voltant perquè pense així?. Escolta, també hi ha gent feliç, per si no ho sabies.

-Ho sé, mare, però vull que respectes la meua decisió. Per a mi, la vida és un xicotet laberint que ens condueix fins a la mort i jo he triat el camí més curt.

Assumeix-ho i tot serà més fàcil per tots dos.

-Però pensa en els altres. Hi ha gent que et vol.

-No és veritat. Hi ha gent que fa com si em volgués.

-Ets molt cruel.

-També ho són ells.

-I per això et rendeixes?

-No, tan sols busque la tranquil·litat que em mereisc. Eixa pau que ací no puc trobar de cap manera.

-Pensa-t'ho.

-Està decidit.

Jo no creia que aquestes coses pogueren parlar-se amb una mare. Pensava que si algú decidia llevar-se la vida no donava explicacions a ningú, o com a molt deixava escrita una nota disculpant-se o acomiadant-se, o almenys això havia vist a la tele. A mi almenys no se m'ocorria preguntar-li a algú si li pareixeria bé que jo em suicidés. Ho faria sense més.

Però Edwin era especial. S'havia guanyat el cel i volia provar-ho, simplement això. Ell no va

demanar consell a ningú, ni opinió, ni volia que tot el món sapigués "per què" i que quedés clar que així ho havia decidit i res ni ningú podria aturar-lo. Era irrevocable.

Una vegada, vam parlar tota la nit sense parar.

-Et necessite en aquests moments.

-Aixó és mentida, Edwin. Pots necessitar-me per a viure però no per a morir.

-Per favor.

-No puc. Mai ajudaria una persona a qui vull tant a acabar amb la seua vida.

-Per favor.

-Em poses en un

compromís. Com a molt, puc acceptar-ho, que ja és prou, no creus?

-Per favor.

-No és fàcil. Entent-me, pel que més vullgues.

Em va abraçar i després em donà les gràcies. No sé per què.

Ell plorava i jo em sentia culpable. Li dolia acabar amb tants anys de relació, però, havia d'ocórrer de totes maneres. Tot se n'aniria a rodar.

Al cap d'uns dies va acomplir la seua promesa. Sa mare, avui, se sent orgullosa d'ell, encara que no el tingue al seu costat. És el seu heroi i el de moltes altres persones. Edwin tenia una malaltia de naixement que ell mateix en deia "por de viure" i que al final va acabar amb ell. No hi ha cura per això quan es tracta d'una persona així, perquè era pura por.

No sé si poden existir raons de pes per a reunir-se voluntariament amb la mort, però ell ho va fer. I li era igual el que pogueren dir o pensar els altres, ell sempre deia que cadascú és amo de si mateix.

I tenia raó. Aquest matí m'he alçat pensant en ell i en el que va fer, però he pogut contenir-me. M'agradaria retrobar-me amb ell, encara que de vegades pense que és millor esperar. Hi ha soses que venen sense necessitar d'anar a buscar-les. En fi, el temps dirà. Que reposes Edwin.

Sonia Alonso

UN VIAJE A GRANADA.

¿Se puede programar un viaje en tan sólo dos días?

Te aseguro que sí se puede y te preguntará ¿cómo?

Hace falta una pizca de imaginación, decisión y tener algo de dinero que gastar.

Surge la idea de ir a Granada y nos ponemos manos a la obra. El Casal de la Juventud sirve como centro de operaciones y desde allí programamos el viaje mediante la guía "El Trotamundos".

Miramos hoteles, pensiones, restaurantes, bares, pubs, etc., que reúnan las condiciones que precisamos, es decir, que sean económicos. Confeccionamos una lista de pensiones y hacemos alguna llamada y ¡eureka!, damos con lo que andamos buscando, una pensión barata y céntrica.

A partir de aquí será coser y cantar. Hacemos un programa de visitas acordes al tiempo que vamos a permanecer en Granada y al mapa del que disponemos en estos momentos. Conseguimos un mapa de carreteras y nos ponemos en camino al día siguiente.

Será un viaje inolvidable para nosotros. Es estar a unos

kilómetros de la ciudad y toparse con Sierra Nevada y sus guardaespaldas; el Veleta y el Mulhacén de más de 3.300 metros de altura. La ciudad presenta un aspecto acogedor, salpicado todo de monumentos renacentistas; la catedral de gran valor arquitectónico, la tumba de los Reyes Católicos, la iglesia de San Jerónimo, etc.. Pero sin duda lo que deseas ver y por lo que vale la pena el viaje es la Alhambra. Majestuoso monumento, que compagina

naturaleza viva con agua, piedras, ladrillos, yeso y madera, todo ello mezclado produce un efecto que se transforma en los Palacios nazaríes de inmensa belleza, símbolo del presente y del pasado granadino y sustento de toda una ciudad que la venera hasta el amanecer. Sin olvidar los jardines del Generalife, de la Alcazaba y del Palacio de Carlos V, todo ello dentro de la Alhambra. Hay un dicho en Granada que dice más o menos, que no hay peor cosa que ser ciego y vivir en Granada.

Cuando nos damos cuenta despertamos del sueño en BENICÀSSIM que aunque ni parecido, "no tiene que envidiar a Granada"...

J. Dolado Biurrun

REFUGI EXCLUSIU. RURAL I ACOLLENT.

Mai hauria descobert l'hotel Sumidors sense la discreció d'una amiga.

Els seus clients, entre els que es troben Victoria Abril i Chicho Ibáñez Serrador, no diuen res de res.

Es compren. Són una decena d'habitacions en una antiga masia catalana amagada darrere les muntanyes. Però a només uns minuts de Sitges i a mitja hora de Barcelona. El luxe és de mobles d'època, entorn rústic i cuina gustosa. Atenen els propietaris.

L'estada és l'oblit en la sauna aromàtica, la piscina, els salvatges jardins.

Les habitacions de 9.000 a 18.000 pessetes (suite) retraten la passió.

L'atmosfera és remota.

A 3 km. de Sant Pere de Ribes, direcció Vila-franca del Penedès.

Telèfon : (93) 896 20 61

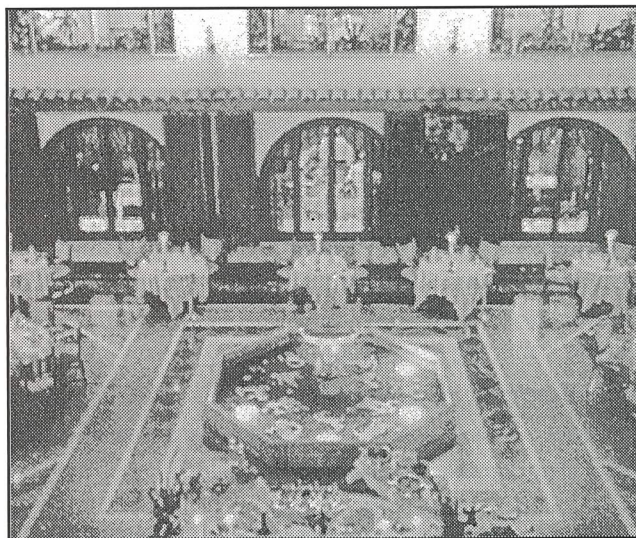
Redacció

LA GAVINA: OSTENTACIÓ AMB HISTÒRIA.

Mario Cabré i Ava Gardner van ésser descoberts "in fraganti" per Frank Sinatra en la suite real. I, des de llavors, per les seues habitacions han passat les estrelles més brillants del "showbizz" mundial. És l'Hostal de La Gavina (telèfon 973/32 11 00) a l'Agaró (Girona), un luxe que desafia la mar des de la part més alta de la Costa Brava. La seua piscina, els seus impressionants salons, la seua excel·lent gastronomia i la requesta de les seues cambres (de 31.500 a 38.000 ptes.; suites, a partir de 46.000 ptes.) han fet d'aquest hotel mitològic tot un "must" per a amants de vacances discretes però intenses.

L'entrador de l'Hostal de la Gavina és una mostra de l'esplendor de totes les seues instal·lacions.

Redacció

PER A LLEGIR.

- "Lo raro es vivir"

Autor: Carmen Martín Gaité.

Editorial: Anagrama.

Preu: 2.000 ptes.

Emocionant retrat d'una dona que va a la recerca de l'amor i vol viure el present.

- "Noticia de un secuestro"

Autor: García Márquez.

Editorial: Mondadori.

Preu: 2.900 ptes.

La història d'un segrest real serveix al Novel per a fabricar literatura subliminal.

- "Annual 1.921"

Autor: Manuel Leguineche.

Editorial: Alfaguara.

Preu: 2.900 ptes.

Minuciosa reconstrucció periodística del desgavell militar espanyol al Marroc.

- "El jurado"

Autor: John Grisham.

Editorial: Ediciones B.

Preu: 2.900 ptes.

Un grup d'advocats comencen una batalla legal contra les tabacaleres.

- "Vendetta"

Autor: Ernesto Ekaizer.

Editorial: Plaza y Janes.

Preu: 2.950 ptes.

Mario Conde i Javier de la Rosa i les seues maniobres de xantatge a les forces vives d'Espanya.

PER A VORE.

- "Independence Day"

Dir: R. Emmerich.

Act: Will Smith, B. Pullman, Jeff Goldblum.

Tornen el marciants.

- "Phenomenon"

Dir: John Zurteltand.

Act: John Travolta, Kyra Sedgwick, Forest Whitaker.

Travolta amb poders.

- "Stealing Beauty"

Dir: Bernardo Bertolucci.

Act: Liz Taylor, Linea Cusack. Bertolucci retorna a casa.

- "Tormenta Blanca"

Dir: Ridley Scott.

Act: Jeff Bridges, Scott Wolf, Balthazar Getty.

- "Cruzando la oscuridad"

Dir: Sean Penn.

Act: Jack Nicholson, Angelica Huston, R. Wright.

Gràcies als actors.

- "Tin Cup"

Dir: Ron Shelton.

Act: Kevin Costner, René Russo, Don Johnson.

- "James y el melocotón gigante"

Dir: Henry Selick.

Act: Paul Zerry i animació.

Al·lucines.

- "Secrets and Lies"

Dir: Mike Seigh.

Act: Brenda Blethyn, Zimothy Spall.

Real com la vida.

- "Corazón de dragón"

Dir: Rob Cohen.

Act: Dennis Quaid, David Zehewliss.

El dragó de les dues veus.

- "Fotos"

Dir: Elio Quiroga.

Act: Mercedes Ortega, G. Salmerón, Micky Molina.

Sexes revolts.

UNA CASA DE JOVENTUT, MIL IDEES JOVES.

Què és una casa de Joventut?, una casa de Joventut és un lloc on els joves es troben per a ficar en marxa les seues inquietuds i organitzar les seues actibitats de manera autònoma, és un servei públic gestionat de manera independent pels propis joves.

Aquesta associació juvenil està pensada per acollir a joves de més de 14 anys. Dins d'ella existeixen grups anomenats estables on es realitzen activitats diverses i també compta amb un grup d'animadors voluntaris que s'encarreguen de les tasques d'organització i dinamització de la casa de joventut. Els representats de cada grup estable i del grup d'animadors formen la Junta Directiva que té la responsabilitat de gestionar-la. Com pots participar en una casa de joventut?, fent-te soci d'ella i apuntat-te a qualsevol grup estable, o al grup d'animadors de la "casa". Aquesta associació no té res a veure amb el casal jove, que és una institució que depèn totalment de l'ajuntament.

A la casa de joventut de BENICÀSSIM, una de les dues que hi han a la nostra província, funcionen set grups estables amb les següents activitats:

-Grup estable de teatre, format per uns quinze joves, els quals han fet dues actuacions a València i Almassora.

-Grup estable d'Aire Lliure. Realitzen excursions cada dos dissabtes pels llocs més emblemàtics de la comarca de La Plana.

-Grup estable de rol. T'agrada jugar a rol?, saps què és?. El rol és un joc on tu i la teua imaginació són molt importants. T'atreveixes a jugar?

-Grup estable d'Art Jove. Està interessat en acollir joves artistes i montar exposicions per a fomentar l'art entre la joventut.

-Grup estable de Balls de Saló. Busca a persones alegres i amb ganes de passar-ho bé aprenent nous balls o noves formes de ballar.

-Grup estable de relacions interassociatives. S'encarrega de montar "mogudes" amb altres cases de joventut, així com campanyes, jornades, concerts, etc...

-Y per últim, el nostre grup estable de La Revista. Està formada per un grup d'amics que proposaren la idea de crear un mitjà de comunicació jove i plural. Aquest és l'objectiu de la revista "CAMÍ NOU".

Bé, si esteu disposats a divertir-vos i fer coses interessants, ja saps, feste'n soci de la casa de joventut de BENICÀSSIM.

Per a qualsevol dubte, crideu a la casa de joventut de BENICÀSSIM i us donarem tot tipus d'informació.

"Casa de joventut" de BENICÀSSIM, carrer Bayer 19, telèfon: 30 26 03

CASES DE JOVENTUT

CASA DE
JOVENTUT
QUELCOM

Tel. 30 03 26 - Fax 30 34 32
C/ Bayer, 19 - 12560 BENICASIM

III CONCURS JUVENIL DE NARRACIÓ BREU.

BASES:

1. Participants: Podrà participar-hi tota la joventut que ho desitge, resident a BENICÀSSIM i que tinga entre 13 i 28 anys.

2. Categories: S'estableixen dues categories:
Categoria a) de 13 a 17 anys. Categoria b) de 18 a 28 anys.

3. Característiques: El tema de les obres serà d'elecció lliure i haurà de tenir una extensió màxima de cinc folis escrits a màquina a doble espai per una sola cara, en valencià o en castellà.

L'obra presentada no pot haver estat premiada amb anterioritat.

El treball es presentarà sense cap firma. Cada participant adjuntarà dins d'un sobre tancat amb el mateix títol que figurarà a l'encapçalament de l'obra -nom i cognoms, edat, adreça completa i telèfon de contacte.

4. Inscripcions: Els originals es presentaran a la Casa de la Cultura (biblioteca) o Casal Jove (Carrer Bayer, 19) fins al dijous 7 de novembre de 1.996.

5. Premis: S'estableix un únic premi per a cada categoria:
Categoria a) Un lot de llibres valorat en 10.000 ptes.
Categoria b) 25.000 ptes.

6. El relat premiat passarà a ser propietat de l'Ajuntament de BENICÀSSIM, i juntament amb una selecció de la resta de treballs, es podrà publicar en la revista Apunts de Cultura o en qualsevol altra revista de l'Ajuntament.

7. La decisió del jurat i el lliurament de premis es faran públics el diumenge 10 de novembre a les 20'30 hores, a la Casa de la Cultura. Queda reservat el dret d'atorgar un accèssit si es considera convenient.

III CONCURS JUVENIL DE POESIA.

BASES:

1. Participants: Podrà participar-hi tota la joventut que ho desitge, resident a BENICÀSSIM i que tinga entre 13 i 28 anys.

2. Categories: S'estableixen dues categories:
Categoria a) de 13 a 17 anys. Categoria b) de 18 a 28 anys.

3. Característiques: El tema de les obres serà d'elecció lliure i haurà de tenir una extensió màxima de cinc poemes escrits a màquina a doble espai per una sola cara, en valencià o en castellà.

L'obra presentada no pot haver estat premiada amb anterioritat.

El treball es presentarà sense cap firma. Cada participant adjuntarà dins d'un sobre tancat amb el mateix títol que figurarà a l'encapçalament de l'obra -nom i cognoms, edat, adreça completa i telèfon de contacte.

4. Inscripcions: Els originals es presentaran a la Casa de la Cultura (biblioteca) o Casal Jove (Carrer Bayer, 19) fins al dijous 7 de novembre de 1.996.

5. Premis: S'estableix un únic premi per a cada categoria:
Categoria a) Un lot de llibres valorat en 10.000 ptes.
Categoria b) 25.000 ptes.

6. El relat premiat passarà a ser propietat de l'Ajuntament de BENICÀSSIM, i juntament amb una selecció de la resta de treballs, es podrà publicar en la revista Apunts de Cultura o en qualsevol altra revista de l'Ajuntament.

7. La decisió del jurat i el lliurament de premis es faran públics el diumenge 10 de novembre a les 20'30 hores, a la Casa de la Cultura. Queda reservat el dret d'atorgar un accèssit si es considera convenient.

III Concurs Juvenil de Poesia / Narració Breu

TÍTOL _____
CATEGORIA _____

AUTOR

Nom i Cognoms _____
D.N.I. _____
Domicili. _____ n° _____ C.P. _____
Població _____ Telèfon _____
Data de Naixement _____
BENICÀSSIM, a _____ de _____ de 1.996

"MONDONGUILLES D'AVADEJO"**INGREDIENTS:**

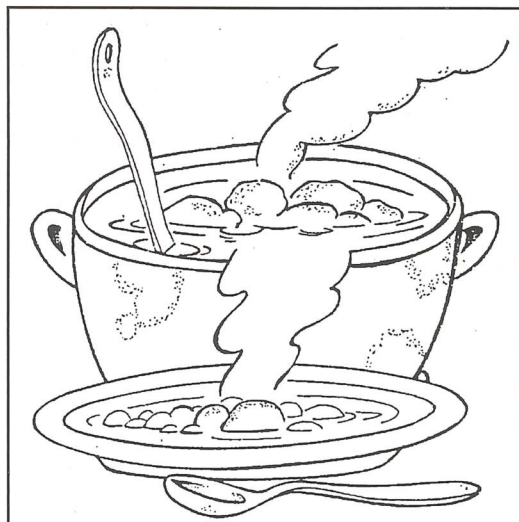
- 1/2 Kg. d'avadejo.
- 50 gr. de julivert.
- 1/2 Kg. de pinyons.
- 2 Ous.

PREPARACIÓ:

- Trocejar l'avadejo, posant-lo a remulla, i canviar-li l'aigua varies voltes.
- Blanquejar l'avadejo, netejar les espines i la pell, esmicolant-lo.
- Bullir les creïlles sense pelar i una vegada cuïtes llevar-li la pell.
- Passar les creïlles pel "passapurés".
- Amassar les creïlles, d'avadejo junt amb el julivert picat i els pinyons.
- Adicionar els rovells dels ous.
- Formar mondonguilles, redones o allargades segons el gust.
- Passar les mondonguilles per les clares dels ous batudes.
- Fregir amb abundant oli fins que estiguen dorades.

"FAVES AL TOMBET"**INGREDIENTS:**

- 1 Kg. de faves tendres desgranades.
- 4 cartxofes.
- 4 dents d'all tendres.
- 1 llesca de pa.
- 1 cullerada de pebre roig.
- 1 cullerada de vinagre.
- 1 decílitre d'oli.
- Sal i pebre.

PREPARACIÓ:

- Tallar les cartxofes en quarts i mesclar amb les faves desgranades.
- Fregir en cassola de fang els alls, passant-los a un morter.
- Picar els alls amb el pa, diluint amb vinagre i un poc d'aigua.
- Ofegar les faves amb les cartxofes en la cassola on hem fregit els alls.
- Afegir la picada i un poc de pebre roig, cuinant tapat fins que estigue tendre.
- Adobar amb sal i pebre.

Francisco Fuster Rius

"IX SETMANA DE TARDOR I JOVENTUT"

de l'1 al 10 de novembre de 1.996

Divendres 1 novembre:

- 7'00 h. Eixida a la Costa Brava.
- 22'30 h. Bambalina Titelles, presenta: "El Quijote"
Teatre municipal.....500 ptes.

Dissabte 2 novembre:

- 22'30 h. Arden, presenta: "L'Estança"
Teatre municipal.....500 ptes.

Diumenge 3 novembre:

- Retorn del viatge.
- 19'30 h. i 22'30 h. Cinema: "Otelo" de O. Wells
Teatre municipal.....400 ptes.

Dilluns 4 novembre:

- 11'00 h. Cía. de teatre de Càmaras de Madrid, presenta: "El Maestro de Danzar"
Teatre municipal.....500 ptes. Oferta escolar.
- 18'00 h. Comença el **Campionat d'escacs al Casal Jove**.

Dimarts 5 novembre:

- 18'00 h. Continuació del Campionat d'escacs al Casal Jove.
- 22'00 h. Video-Forum. Projectió de "En el nombre del padre".
Lloc: Saló d'actes de la Casa de Cultura.

Dimecres 6 novembre:

- 18'00 h. Continuació del Campionat d'escacs al Casal Jove.

Dijous 7 novembre:

- Finalització del plaç d'entrega de les obres pel **"III Concurs de Poesia i Narrativa"**
- 18'30 h. Conferència: "Els manantials del Desert de les Palmes. La Font del Senyor: Història i característiques". A càrrec d'EN Guillermo Ten. Tècnic de Sanitat i Consum de l'Ajuntament de BENICÀSSIM.
Lloc: Saló d'actes de la Casa de Cultura.

Divendres 8 novembre:

- 18'00 h. Final del Campionat d'escacs al Casal Jove.
- 22'30 h. **Rafael Álvarez "El Brujo"**, presenta: **"La sombra del Tenorio"**
Teatre municipal.....1.000 ptes.

Dissabte 9 novembre:

- 10'00 h. **"I Concurs Infantil i Juvenil de Dibuix al aire lliure"**.
Lloc: Plaça de la Constitució.
- 18'00 h. Video-Forum. Projectió de "Go Fish". (Millor pel·lícula de la selecció Panorama. Festival de Berlín 1994). Lloc: Saló d'actes de la Casa de Cultura.
- 19'00 h. **"V Festival de Rock d'Ací"**. Contarà amb les actuacions de:
 - *19'00 h. **"MORGUE"** d'Almassora. (Hard-Rock)
 - *20'00 h. **"LLOBARRO"** de Castelló. (Rock-Punk)
 - *21'00 h. **"GRA FORT"** de Tarragona. (Rock)
-DESCANS.....
- *23'00 h. **"LAGARTOS"** de BENICÀSSIM. (Pop-Rock)
- *24'00 h. **"RAIX NOW BAND"** de Barcelona. (Reagge Mestis)
Lloc: Magatzem del carrer Sequiota.
- 22'30 h. Cinema: "Otelo" de O. Wells
Teatre municipal.....400 ptes.

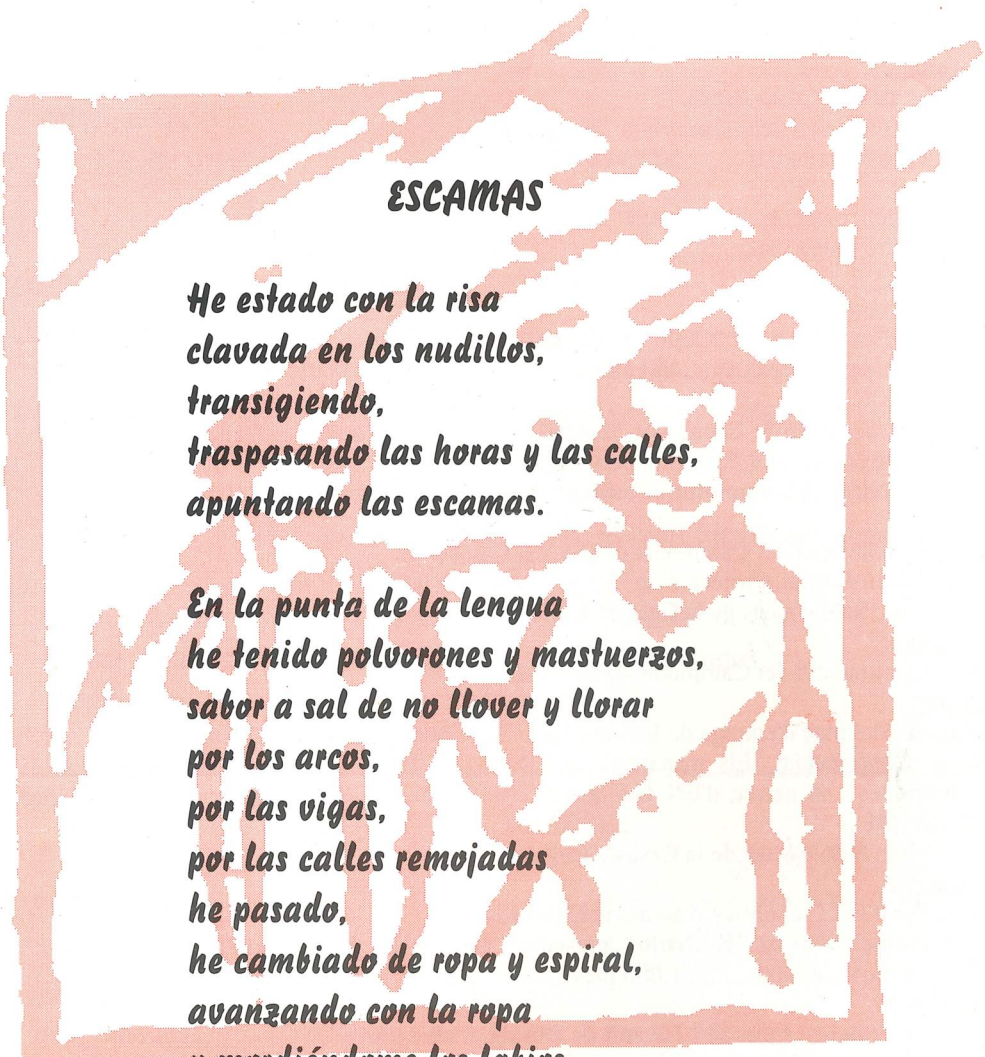
Diumenge 10 novembre:

- 19'00 h. Teatre de l'Abadia, presenta: "Entremeses".
Teatre municipal.....1.000 ptes.
- 20'30 h. Entrega de premis (Poesia, Narrativa, Escacs, etc...)
Lloc: Saló d'actes de la Casa de Cultura.

NOTES: Durant la setmana de l'1 al 10 de novembre hi hauran diferents exposicions a la Casa de Cultura a càrrec de joves artistes.

Venda anticipada d'entrades pel Teatre: Casa de Cultura, de dilluns a divendres de 9 a 13 h.

Les inscripcions pels diferents campionats i concursos, es realitzaran amb antelació al CIDAJ-Casal Jove.

ESCAMAS

*He estado con la risa
clavada en los nudillos,
transigiendo,
traspasando las horas y las calles,
apuntando las escamas.*

*En la punta de la lengua
he tenido polvorones y mastuerzos,
sabor a sal de no llover y llorar
por los arcos,
por las vigas,
por las calles remojadas
he pasado,
he cambiado de ropa y espiral,
avanzando con la ropa
y mordiéndome los labios.*

*Y ahora que me siento y siento
acupuntura equivocada,
plasma repartido,
tengo hambre,
y te busco
como el agua por las calles,
con un saco de restos.*

Paco Micó